

■ Jälleen kerran kairassa reitin sivussa. Apu löytyi yleensä vaivatta.

Vanhoja muistellen

Naisnäkökulmaa kelkkailusta

Kylmää viimaa, upottavaa lunta, yksinäisyyttä kypärän sisällä kilometrikaupalla. Hui-kaisevia maisemia, vapautta (jos uskaltaa) käväistä uran ulkopuolella, nautintoa laulattaa telamattoa jäätyneellä ulapalla kaverin nostattamassa pakkaslumipilvessä.

Tätähän se on, yksinkertaisesti.

Kelkkailun aloittaminen 1960-luvulla toi sälesuksiin kyllästyneelle minälleni uuden mahdollisuuden nauttia talvesta. Rajoituksia ei ollut – huoletta saattoi ajella samoilla seuduilla, joilla jokamiehen oikeudella sai kulkea. Hiihtäjä sai jäädä jälkeen haastelemaan kaksitahtisen käryä ja pitelemään korviaan. Vauhti ei huimannut, mutta nopeampaa

kyyti oli kuitenkin kuin pelkällä lihasvoimalla.

Kelkkaesittelyissä uutta lumessaliikkumismuotoa tehtiin tutuksi ja muokattiin asenteita myönteisiksi: kierrätettiin halukkaita kelkan vetämissä reessä peltotilkkuja tai koulunpihaa ympäri.

Maahantuojan palveluksessa ollut isäni luotti kelkan työn ohjattavaksi, aluksi tosin ilman kyydittäviä. Taidon kartuttua sain tehdä osani minäkin, ja yllättävän usein äidit toivat lapsiaan rekeeni – ehkä ajatuksena, että ajelen hie-man rauhallisemmin kuin miespuoliset kyytjät. Usein sitten huuto kaikui reestä: Miksi mennään näin hiljaa!

Kelkka-reki -yhdistelmillä käytiin myös tekemässä toi-

senlaista PR-työtä. Kävimme porukalla kyyditsemässä erään vammaislaitoksen asukkeja. Tavallinen kierros oli hauskaa, mutta siitä vasta ilo syntyi, kun reki kaatui ja matkustajat saivat lumikylyn. Hoitajissa herätti silloin ihmetystä naisen mukanaolo kelkkaporukassa. Hoidokeille siinä ei ollut mitään ihmeellistä – heidän mukaansa olin toisten kyydittäjien, miesten, äiti (silloin 19-vuotias)!!

Kapeakärkiset ajosaappaat

Kelkkavalmistaja tuotti 1960-luvun lopulla haalariajopukuja, kenkiä ja kypäriä.

Puvut oli suunniteltu miesten käyttöön – naiselle haalarin kanssa hangessa asiointi

oli hankalaa! Vaarana oli hupun täytyminen jollain muulla kuin lumella, jos ei muistanut kykkiessään kerätä varustusta alta pois...

1970-luvun alussa alkoi amerikkalaisissa kelkkaesitteissä näkyä myös naisten käyttöön ajateltuja vaatteita. Mallit oli muokattu istuvimmiksi, hartioissa ei ollut enää lepattavaa väljyyttä. Takkihousuyhdistelmä oli huomattava parannus, mutta kapeakärkiset ajosaappaat – taattu keino palelluttaa varpaansa turhamaisuuden nimissä!

Osallistuminen safareihin toi naiskelkkailijalle kokemusta myös päiviä kestävästä